

ברכה נולדה ב-12.10.1927 כבת בכורה להוריה מאיר ומלכה פוקס, בכפר קטן בפולין (כיום אזור זה שייך לאוקראינה). ילדותה בכפר במשפחה חקלאית בעלת אדמות, עברה בטוב, עד שפרצה מלחמת העולם השנייה, ועולמה התהפך עליה.

ראשית התחלפה המשפחה עם איכר עני, שחי מעבר לנהר בצד בו שלטו הרוסים. רמת החיים ירדה פלאים, אבל לא היה איום קיומי. בהמשך התקדמו הגרמנים וכבשו גם את השטח הזה. אב המשפחה נלקח למחנה עבודה ומאז לא נראה. האם עם חמישה ילדים החלה להיטלטל בדרכים. מאז שהייה בגטו, רעב, מחלות, מות שלוש אחיות ובריחה ליער. ביער בקור מקפיא, של אירופה וללא מזון, ברכה נשלחת בערבים לכפר הקרוב לבקש קצת לחם או תפוז"א. כשהפחד לא מרפה, מי יפתח את הדלת? האם יסגירה לידי הגרמנים? כך חיה המשפחה עד סוף המלחמה.

לאחר המלחמה מצטרפת ברכה לגרעין "בוני הנגב", שמכשיר את עצמו, לקראת עלייה לארץ באחווה שכורה באיטליה. התקופה תקופת ה"ספר הלבן" בה הבריטים מגבילים מאד את העלייה לארץ, ולכן מתוכננת עלייה בלתי לגלית. לרוע המזל הספינה נתפסת ע"י הבריטים בנמל "לה ספציה". לאחר תלאות מרובות, שביתות רעב והפעלת לחץ ציבורי מכל העולם, משוחררת האנייה (ספינת המעפילים "דב הוז") הספינה עוגנת בישראל ב-19.5.1946 ובין היורדים ממנה, נוסף לגרעין "בוני הנגב", אמה של ברכה ואחיה טובה ויענקלה.

בארץ, ברכה מגיעה לכפר מנחם, מקימה משפחה עם מיטק, המורה האגדי, ונולדים להם שני ילדים, מאירה וענת. רוב שנותיה עבדה בחינוך תוך השקעה של הרבה מחשבה ומאמץ, מתוך רצון לגדל ילדים עצמאיים ובעלי ערכים. היו הורים שראו אותה ספרטנית מדי, אבל כולם העריכו אותה.

לאחר החינוך עבדה כמזכירה במרפאה, למדה הרבה ומאד אהבה עבודה זו ואת הקשר עם החברים ועם האחיות.

בערך בגיל 40 התגלתה בה מחלת הסכרת. ברכה הקפידה מאד על אכילה בהתאם, ולמדה לבדוק את עצמה ולהעריך את כמות האינסולין הנדרשת לה, עד כדי כך שבשהותה בבתי חולים הייתה מתדרכת את הרופאים. ברכה עברה המון "היפו", נפילות ושברים ותמיד הייתה מתאוששת וקמה. כמו בימי המלחמה, כך בימי שלום ברכה הייתה שורדת.

